

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 544/2023
07.06.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Јасмине Стаменковић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА ПР, ББ, ..., чији је пуномоћник Бојан Димитријевић, адвокат у ..., против тужене „3 Banka“ АД Нови Сад као правни следбеник „Opportunity banka“ АД Нови Сад, ради утврђења ништавости и исплате стеченог без основа, вредност предмета спора 11.758,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 1Пж 11047/21 од 30.11.2022. године, у седници већа одржаној дана 07.06.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 1Пж 11047/21 од 30.11.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 1Пж 11047/21 од 30.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Привредног апелационог суда 1Пж 11047/21 од 30.11.2022. године, преиначена је пресуда Привредног суда у Новом Саду 7П 261/2021 од 08.09.2021. године, тако што је одбијен тужбени захтев да се утврди да је ништав члана 1. став 3. тачка 1. Уговора о кредиту број ... од 28.11.2019. године, у делу у коме се тужилац обавезује да туженој исплати једнократну накнаду за обраду кредита у износу од 100 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан пуштања кредита у течај и захтев да се обавезе тужена да тужиоцу на име стицања без основа исплати износ од 11.758,00 динара са законском затезном каматом почев од 29.11.2009. године до коначне исплате, као и захтев да се обавезе тужена да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка, те је обавезан тужилац да туженој на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 9.210,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате, док је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде тужилац изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужиоца, изјављене на основу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), Врховни суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Према разлозима изнетим у образложењу побијане пресуде, побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште другостепеног суда у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове или накнаду за обраду кредитног захтева није ништава под условом да је уговору претходила понуда банке са садржаним јасним и недвосмисленим подацима о трошковима кредита. Банка није дужна да посебно доказује структуру и висину трошкова који су обухваћени збирним износом трошкова кредита, наведеним у понуди коју је корисник кредита прихватио закључењем уговора о кредиту. У конкретном случају, према разлозима ревизије нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права. Ревизијом тужилац понавља наводе првостепеног суда и указује на нужност постојања понуде у предуговорној фази, док је у конкретној парници наводе тужбе засновао на другим чињеницама, да трошкови који су настали из кредитног односа у конкретном случају не представљају стварни трошак који је тужена имала, те да је тужиоцу остао непознат механизам за њихово израчунавање и да је дошло до повреде начела облигационог права, на којим разлозима је и заснована другостепена пресуда.

Због тога је, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено да се не дозволи одлучивање о изјављеној ревизији као посебној, односно изузетно дозвољеној.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужба ради утврђења и исплате стеченог без основа поднета је дана 11.02.2021. године, а вредност предмета спора је 11.758,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. и 3. Закона о парничном поступку, прописано је да су у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе и да се споровима мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби не прелази наведени износ.

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона, прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

Како се у конкретном случају ради о привредном спору мале вредности, ревизија тужиоца није дозвољена, по одредби члана 479. став 6. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа - судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић